

Arrest

nr. 116 376 van 23 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.P. DOCQUIR en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oegandees staatsburger te zijn van Mukiga afkomst. U werd op 10 december 1981 geboren te Kampala. U verklaart lesbisch te zijn. Uw ouders gingen lang geleden uit elkaar. U bleef bij uw moeder wonen. In 1999 werd u op school bevriend met Barbra (N.). Jullie werden beste vriendinnen en begonnen in 2003 een lesbische relatie. In 2009 werd u verkracht door verschillende mannen. Vervolgens bleek u zwanger te zijn en op 22 februari 2010 beviel u van uw zoon (N.A.). In 2010 liep uw jarenlange relatie met Barbra op de klippen, onder andere omdat ze vond dat u te weinig tijd voor haar had nu u een kind had. In januari 2013 leerde u Rita (K.) kennen op een geheim homo-feestje. Korte tijd later introduceerde Rita u in de homo-organisatie United One. Eén keer per maand, op een zondag, kwamen jullie samen in bar-restaurant Hakuna Matata om jullie ervaringen

en problemen met betrekking tot jullie geaardheid te bespreken en mekaar hierin te ondersteunen. (M.N.A.) (OV 7796347 en CG 1301321), waarmee u later naar België reisde, was de voorzitter van deze groep. In deze groep ontmoette u ook een zekere Carine, een vrouw van Franse nationaliteit, die United One ondersteunde. Rond 11 januari 2013 hoorde u van een dienstster in bar-restaurant Hakuna Matata dat de eigenaar jullie ervan verdacht een groep homo's te zijn. Jullie groep United One bleef elke maand bijeenkomen in Hakuna Matata. Op 5 augustus 2013 werden jullie in de bar omsingeld door politiemannen en beschuldigd homoseksuelen te zijn. Samen met (M.A.) en zijn partner Simon werd u gearresteerd door de politie. De andere groepsleden van United One konden ontkomen. U vermoedt dat jullie gearresteerd werden op aanwijzen van de eigenaar en ook omdat u en andere groepsleden van United One openlijk in de bar hun homoseksuele partner kusten en omhelsden. U werd geslagen en vernederd in de gevangenis. De volgende dag mocht u reeds de gevangenis verlaten omdat uw moeder een borgsom betaald had. Uw moeder was echter erg boos op u en wilde niets meer met u te maken hebben. Carine, de vrouw van Franse nationaliteit, besloot u en (M.A.) te helpen om het land te verlaten. Ze vroeg uw geboortebewijs, paspoort en pasfoto's en zei dat ze alles zou regelen voor u. Ze zei dat u moest gebaren dat u getrouwd was met (M.) en dat jullie op huwelijksreis waren. Met de auto reisden jullie naar Entebbe, waar u en (M.) op 5 november 2013 in het bezit van een eigen paspoort naar Parijs vlogen, met tussenlanding in Brussel, alwaar jullie door de Federale Politie van Zaventem op 5 november 2013 werden tegengehouden wegens onduidelijk reismotief (zie verslag van de Federale Politie van Zaventem, toegevoegd aan het administratief dossier, met nummer BN/4254/13, dd. 5 november 2013). U en (M.) vroegen op 6 november 2013 asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van een brief van uw partner Rita, 2 kopies van foto's van u en uw partner Rita, verschillende kopies van krantenartikels betreffende de situatie voor homoseksuelen in Oeganda en tenslotte een medisch attest.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst, Oeganda, te kunnen terugkeren, omdat u vervolging vreest omwille van uw homoseksuele geaardheid, maar er dient te worden vastgesteld dat u de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid -en vaste relaties met eerst Barbra en vervolgens Rita absoluut niet aannemelijk heeft weten te maken, en deze niet geloofwaardig werden bevonden.

Om te beginnen kunnen volgende vaststellingen worden gemaakt bij de manier waarop u beweerde uw land van herkomst te hebben verlaten. U stelde uw paspoort zelf te hebben verkregen (gehoorverslag, p. 5), maar nooit zelf een visum te hebben aangevraagd, gezien dit door Carine werd geregeld en zij u en (M.) naar Frankrijk zou brengen (gehoorverslag, p. 5,7,8). In uw visumdossier en dat van (M.N.A.), dat werd overgemaakt door de Belgische ambassade te Kampala (en toegevoegd werd aan het dossier), blijken een heel aantal documenten te zitten waarop zowel uw naam als deze van (M.N.A.) samen worden vermeld (onder meer op de geboortecertificaten van de twee kinderen; de bankuittreksels; de eigendomsakte van de grond en het verlovingscertificaat op jullie beider naam (gehoor CGVS, p.7)). U verklaarde dat Carine deze documenten allemaal heeft geregeld (gehoor p.5,6). Het is echter niet aannemelijk dat Carine, volgens uw verklaringen een sympathisante van de organisatie United One (gehoor p. 5,14,16) dermate moeite zou doen om documenten te regelen op jullie beider naam om als gehuwd koppel door het leven te gaan en Oeganda te verlaten, zonder tevens uw ware naam te wijzigen in een alias. Er kan immers aangenomen worden dat de autoriteiten, waarmee u problemen zou hebben gekend omwille van uw voorgehouden geaardheid, vooral alert zouden zijn met betrekking tot uw naam. Verder is het ook opmerkelijk dat u bij aankomst op 5 november 2013 op de luchthaven van Zaventem bleef volhouden gehuwd te zijn met (M.N.A.) en op huwelijksreis te zijn naar Frankrijk. Pas nadat u een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving op 6 november 2013 werd betekend vroeg u [met (M.N.A.)] asiel aan. Voor deze laattijdige asielaanvraag gaf u als uitleg aan dat u zich geïntimideerd voelde door de beambte van de Federale politie en niet durfde zeggen dat u lesbisch bent (gehoorverslag, p. 2,8), hetgeen geen afdoende uitleg vormt voor de vaststelling dat u bij aankomst voor de Belgische autoriteiten de ware reden van uw vlucht uit Oeganda verborgen bleef houden. Ten eerste blijkt nergens uit het verslag van het Veiligheidsdetachement van de Federale politie (nr BN/4254/13) dat er enige vorm van intimidatie plaatsvond tijdens het interview of dat u er de kans niet kreeg de ware toedracht van uw vertrek uit Oeganda toe te lichten. Ten tweede mag van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De vaststelling dat u bleef volhouden met (M.) op huwelijksreis naar Frankrijk

te gaan, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw voorgehouden lesbische geaardheid. Ook het feit dat u bij aankomst in het transitcentrum Caricole volhield dat (A.M.) uw man was, dat u diezelfde avond zei dat jullie geen koppel waren, maar elkaar ontmoet hebben in de luchthaven, maar de volgende dag, de dag van uw asielaanvraag, vertelde dat u (M.) kende vanuit de organisatie in uw land (werkfiche kandidaat vluchteling, opgesteld door een terugkeerfunctionaris van transitcentrum Caricole) geeft aan dat u uw verklaringen meermaals wijzigde naargelang de wijzigende omstandigheden en vormt opnieuw een negatieve indicatie van uw algemene geloofwaardigheid en van uw voorgehouden lesbische geaardheid.

Verder kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering lid te zijn geweest van een groep "United One", waarin homoseksuelen en lesbiennes ervaringen uitwisselden. Ook (M.A.) was volgens uw verklaringen lid van deze organisatie, hij was zelfs de voorzitter sinds 2000 (gehoor CGVS, p.15). Uw verklaringen over United One en die van (M.) vertonen echter heel wat tegenstrijdigheden.

In eerste instantie vertelde u dat u pas in 2013 echt lid werd, maar er al in 2000 heen ging en meetings bijwoonde (gehoor, p.6). Later in het gehoor zei u dat u enkel in die bar Hakuna Matata was, maar niet op de meetings aanwezig was, u kende die groep niet, u zag alleen die mensen zitten en iets drinken, u kende de groep niet, maar werd in 2013 geïntroduceerd door Rita waarmee u zonet een relatie begonnen was (gehoor p.3,14,15). Het is opvallend dat u uw verklaringen wijzigt tijdens uw gehoor. (M.) verklaarde in zijn gehoor dan weer dat deze groep in 2008 door enkele mensen, waaronder u, opgericht werd en dat u en Rita toen al een koppel waren (gehoor (M.), p.5). Later in zijn gehoor zei (M.) dat de groep in 2000 opgericht werd en dat u toen in de groep geïntroduceerd werd door Rita 2 (gehoor (M.), p.13). Ook (M.) past zijn verklaringen aan tijdens het gehoor, maar telkens komen zijn verklaringen, namelijk over het moment dat u lid werd en over uw relatie met Rita, hoegenaamd niet overeen met uw verklaringen hierover.

U verklaart expliciet dat de groep United One uit niet meer dan 10 leden bestond, namelijk 5 homoseksuele of lesbische koppels: (M.) en Simon, Gordon en Godefray, u en Rita, Lydia en Margaret en Cissy en Charlotte (gehoor, CGVS, p.16). Tijdens zijn gehoor gaf (M.A.) aan dat hijzelf, Simon, Gordon, u, Rita, Cissy, Charlotte en John de leden waren (gehoorverslag (M.), p. 6). Het is opmerkelijk dat u Godefray, Lydia en Margaret vermeldde als leden van de groep, terwijl (M.) deze personen niet noemde. (M.) noemde dan weer John als lid van de groep, terwijl u naliet John als lid van de groep te vermelden. Uw verklaringen en die van (M.) over de namen van het aantal groepsleden en de namen van de groepsleden zijn opnieuw tegenstrijdig.

U verklaarde dat op 5 augustus 2013 3 personen gearresteerd werden in bar-restaurant Hakuna Matata, namelijk uzelf, (M.) en zijn partner Simon. De anderen konden ontkomen (gehoor p. 8,9,11). Ook hier zijn uw verklaringen tegenstrijdig met die van (M.). Hij vertelde immers dat hijzelf, u en Gordon gearresteerd werden op 5 augustus 2013, maar Simon niet. Meer zelfs, hij vertelde dat Simon hem kwam helpen 's anderendaags in het politiebureau (gehoor (M.), p.6, 8,9).

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering lid te zijn geweest van de groep "United One" die enkel bestond uit homo's en lesbiennes.

Ook de roekeloosheid waarmee u en uw andere verklaarde medeleden van United One publiekelijk jullie geaardheid beleefden, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden lesbische geaardheid. U vertelt dat u in januari 2013 van een opdienster hoorde dat haar baas, de eigenaar van bar-restaurant Hakuna Matata, jullie groep ervan verdacht homoseksuelen te zijn. U vroeg haar of hij bewijzen had en ontkende het vermoeden dat jullie homoseksuelen zouden zijn (gehoor CGVS, p.9,10). Het is opmerkelijk dat u de feiten zou ontkennen, maar tegelijk zou vragen of er bewijzen zijn, waardoor u zich net verdacht zou maken. Ondanks de verdenkingen van de eigenaar bleef jullie groep United One sinds januari 2013 maandelijks samenkomen in Hakuna Matata, totdat jullie in augustus 2013 gearresteerd werden. Meer zelfs, de koppels binnen de groep kusten elkaar, gaven knuffels en hielden elkaars hand vast, in bar-restaurant Hakuna Matata (gehoor CGVS, p.9,10,18). Dergelijke roekeloos gedrag botst met de door uzelf geschetste homofobe context in Oeganda (gehoor p.3,7,8,17,18), waar de leden van United One zich noodzakelijkerwijs van bewust moeten zijn geweest, gezien jullie groep net als doel had om jullie ervaringen en problemen met betrekking tot jullie geaardheid uit te wisselen. Het is niet aannemelijk dat u met uw groep niet besloot om de vergaderingen elders te laten plaatsvinden, bijvoorbeeld op een plaats met een meer privé-karakter, enkel omdat jullie de verdachtmaking niet serieus namen (gehoor CGVS, p.9,10). Bovendien kusten en knuffelden de koppels binnen de groep elkaar in een bar-restaurant waarvan de eigenaar reeds een vermoeden had omtrent hun verboden homoseksuele geaardheid. Deze geschetste feiten komen erg roekeloos en weinig geloofwaardig over.

Verder kunnen nog enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid. U verklaart geen twijfels gehad te hebben bij de ontdekking en bewustwording van uw lesbische geaardheid. U was direct zeker van uw lesbische geaardheid (gehoor CGVS, p.10). Deze ontdekking van uw geaardheid ging volgens uw verklaringen wel gepaard

met gemengde gevoelens: u was blij dat u zichzelf had ontdekt, maar het was een nadeel dat u uw geaardheid steeds geheim moest houden. Wanneer u gevraagd werd of u ooit gevoelens van schuld, schaamte of kwaadheid kende vanwege uw ontdekte lesbische geaardheid en uw anders-zijn, antwoordde u dat u al deze gevoelens niet gekend hebt (gehoor CGVS, p.11). Gelet op het sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich niet meer vragen zou gesteld hebben omtrent uw ontdekte homoseksualiteit. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u besepte dat u lesbisch bent, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met schuldgevoelens, schaamtegevoelens of gevoelens van kwaadheid omwille van het feit dat uw homoseksuele gevoelens sociaal volstrekt niet aanvaard waren. Dat u uw ontdekte lesbische voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over. Wanneer u gevraagd werd of u kunt herkennen of iemand lesbisch of homoseksueel is antwoordde u bevestigend en zei u het volgende: "lesbiennes kleden zich als mannen: jeans en T-shirt en mannenschoenen zoals ik nu aanheb, hun haarsnit ook en de manier waarop ze zich uitdrukken: voor de vrouwen. Homo's anderzijds praten zoals een vrouw, als ze gay geboren zijn, alles is zoals een vrouw, de manier waarop ze praten, de manier van wandelen, in conversaties doen ze als een vrouw, want ze willen in de positie van een vrouw zijn, ze doen al de dingen die een vrouw eigenlijk doet" (gehoor CGVS, p.12). Uw uitspraak dat u lesbiennes en homo's kunt herkennen aan hun kledingstijl, haarsnit, 3 gedragingen, manier van praten en manier van wandelen en dat homoseksuele mannen eigenlijk een vrouw willen zijn en daarom alle dingen doen die een vrouw ook doet, sluit aan bij de clichématige manier waarop in homo-onvriendelijke milieus naar homo's gekeken wordt. Het feit dat u homo's en lesbische vrouwen zelf zo simplistisch percipieert doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw eigen voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u blijkt geeft van weinig bekendheid met de homoseksuele/lesbische scene in Oeganda. U verklaart dat homoseksuelen tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld kunnen worden in Oeganda. Een vermoeden van homoseksualiteit volstaat hiervoor niet, homoseksuelen moeten betrappt worden tijdens homoseksuele daden (gehoor p.17,18). U weet echter niet in welke wet deze strafmaat precies werd vastgelegd (gehoor p.18). U verklaart desgevraagd dat de "Anti-homosexuality bill" een wet betreft die door de Oeganees president op 29 oktober 2005 ondertekend werd en waarbij een huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht verboden werd. Verder weet u niets meer te vertellen over deze "Anti-homosexuality bill" (gehoor, p.16,17). Uw verklaringen zijn foutief. De omstreden Anti-Homosexuality Bill die in 2009 werd ingediend is immers een wetsvoorstel dat onder meer de doodstraf voorziet voor personen die herhaaldelijk op homoseksuele activiteiten worden betrappt (zie informatie in uw administratief dossier).

U kent SMUG niet, evenmin kent u FARUG (gehoor p.17), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier nochtans blijkt dat dit bekende mensenrechtenorganisaties in Oeganda betreffen die de discriminatie van LGBTI bestrijden. Over Frank Mugisha weet u enkel vaagweg te vertellen dat hij iets met mensenrechten te maken heeft (gehoor CGVS, p.17). Nochtans blijkt uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) dat hij een Oegandees homorechtenactivist is en medeoprichter en leider van SMUG. Het is opmerkelijk dat u verklaarde David Kato en Jacqueline Kasha te kennen en zei het regelmatig over hen te hebben binnen de groep United One omdat ze helden zijn, maar dat u de homorechtenorganisaties SMUG en FARUG en de homorechtenactivist Frank Mugisha niet of nauwelijks zou kennen (gehoor CGVS, p.17,18).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde lesbische geaardheid en dus ook niet aan uw lesbische contacten en relaties met Barbra en Rita. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde lesbische geaardheid en uw lesbische relaties.

Gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De kopie van een brief van uw vermeende partner Rita betreft een persoonlijk document dat door eender wie kan opgesteld zijn en waaraan geen objectieve bewijswaarde gehecht kan worden. Dit document volstaat niet om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en uw voorgehouden geaardheid in een ander daglicht te stellen. De 2 kopies van foto's van u en uw partner Rita tonen u en een andere vrouw. Deze foto's geven geen informatie over wie de andere vrouw op de foto is en tonen al helemaal niet aan dat jullie een relatie zouden hebben. De verschillende krantenartikels betreffende de situatie voor homoseksuelen in Oeganda geven louter algemene landeninformatie die niet betwist wordt. U

gaf bovendien aan dat u niet zelf in één van de artikels genoemd wordt en dat u niemand van de genoemde personen in de neergelegde artikels persoonlijk kent of ooit ontmoet hebt (gehoor CGVS, p.7). In het neergelegde medische attest tenslotte wordt melding gemaakt van een litteken bestaande uit 2 evenwijdige lijnen van 3 centimeter lengte in de lumbale regio rechts die volgens uw verklaringen opgelopen zijn tijdens strubbelingen toen u verkracht werd in 2009. Er moet opgemerkt worden dat de behandelende arts enkel de aanwezigheid van dit litteken vaststelt en zich voor de oorzaak ervan louter baseert op uw verklaringen. U weet niet te overtuigen betreffende de oorzaak van uw litteken. Evenmin voegt u hiermee informatie toe betreffende uw voorgehouden lesbische geaardheid.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van (M.N.A.) (OV 7.796.347 en CG 13.01321) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij beroept zich voorts op een *“manifeste vergissing in appreciatie”*.

Verzoekster citeert punt 199 van de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR en stelt dat dit niet werd gerespecteerd.

Zij voegt een stuk bij het verzoekschrift, meer bepaald een bewijs van haar vrijlating op borg, vergezeld van een vertaling (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-4). Haar vriendin kon dit opsturen per e-mail. Verzoekster stelt dat zij M. niet goed genoeg kende om alle details van zijn leven of groep te kennen. De problemen in Oeganda kunnen ook verschillen *“zelf als ze meoten samen vechten voor een toekomstige vrijheid”*. De fragiliteit van haar positie in Oeganda kan een uitleg vormen voor het feit dat haar gedrag niet overeenstemt met *“wat we kunnen verwachten van een authentiek asiel zoekende”*.

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de

afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat het inzake haar reisweg niet aannemelijk is dat C., die volgens verzoekster haar visumdossier regelde, in zulke mate moeite zou doen om documenten te regelen op naam van verzoekster en M. en met het oogmerk om hen als gehuwd koppel door het leven te laten gaan en Oeganda te laten verlaten, zonder daarbij tevens verzoeksters ware naam te veranderen in een alias, en dit omdat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de autoriteiten, indien deze verzoekster daadwerkelijk zochten, vooral alert zouden zijn met betrekking tot haar naam. De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen. Dat verzoekster onder haar eigen naam en met haar eigen paspoort het land verliet doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees jegens de Oegandese autoriteiten.

Verzoekster betwist evenmin dat zij bij aankomst in België aanvankelijk bleef volhouden dat zij gehuwd was met M.N.A. en dat zij op huwelijksreis waren naar Frankrijk, alsmede dat zij slechts een dag later, nadat zij een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving ontving, asiel aanvraag. Evenmin betwist zij dat zij, parallel hiermee, ook in het transitcentrum Caricole aanvankelijk verklaarde dat A.M. haar man was, deze verklaring later wijzigde in die zin dat zij geen koppel waren doch elkaar ontmoetten in de luchthaven en de volgende dag (de dag van haar asielaanvraag) plots beweerde dat zij M. kende vanuit de organisatie in haar land. Verzoekster beperkt zich inzake deze vaststellingen ertoe te wijzen op haar precare levenspositie in Oeganda. Hoe deze haar gedrag na aankomst in België kan verklaren wordt echter geenszins uitgewerkt en kan niet worden ingezien. Integendeel kon, net gelet op deze voorgehouden precare positie, van verzoekster worden verwacht dat zij onmiddellijk bij aankomst in België asiel zou aanvragen en dat zij de Belgische autoriteiten van meet af aan in vertrouwen zou nemen door het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag. Ook de reeds eerder geboden verklaring, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, kan haar gedrag niet verklaren. Dat zij zich geïntimideerd voelde door de beambte van de Federale Politie vindt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, immers geen steun in het verslag van de Federale Politie dat in het dossier is opgenomen. Uit dit verslag blijkt niet dat er enige vorm van intimidatie plaatsvond of dat verzoekster de kans niet kreeg om de ware toedracht van haar vertrek uit Oeganda toe te lichten. Hoe dan ook doet het beweerde geïntimideerde gevoel in hoofde van verzoekster geen afbreuk aan het gegeven dat van haar, gelet op haar verklaarde vrees, mocht worden verwacht dat zij onmiddellijk bij aankomst in België asiel zou aanvragen. Daarenboven kan dit hoegenaamd niet verklaren waarom zij ook in het transitcentrum aanvankelijk volhield dat zij gehuwd was met A.M. en haar verklaringen aldaar herhaaldelijk wijzigde naargelang de wijzigende omstandigheden.

Verzoekster onderneemt niet de minste poging om de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, daar waar wordt gemotiveerd dat zij (i) onaannemelijke en niet-doorleefde verklaringen aflegde omtrent de ontdekking en de beleving van haar lesbische geaardheid; (ii) gevraagd of zij homoseksuelen en lesbiennes kan herkennen, verklaringen aflegde die aansluiten bij de wijze waarop in homo-onvriendelijke milieus naar homo's en lesbiennes gekeken wordt en homo's en lesbische vrouwen dermate simplistisch bleek te percipiëren dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar geaardheid; (iii) onwetend bleek en foutieve verklaringen aflegde over de wetgeving inzake homoseksualiteit in haar land; (iv) tevens een ernstig gebrek aan kennis vertoonde omtrent de homorechtenorganisaties SMUG en FARUG en de homorechtenactivist Frank Mugisha. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen. Zij maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lesbische geaardheid.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering lid te zijn geweest van een groepering, 'United One', waarin homoseksuelen en lesbiennes ervaringen uitwisselden, noch aan de

gevolgen die dit voor haar zou hebben gehad. De geloofwaardigheid van dit alles wordt bovendien nog op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat, zo blijkt uit de gezegden van verzoekster en van A.M. die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing (i) verzoekster en A.M. tegenstrijdige verklaringen aflegden over het ogenblik waarop verzoekster zou zijn toegetreden tot de groepering en hun beider verklaringen bovendien onderling tegenstrijdig waren; (ii) verzoekster en A.M. tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande het aantal groepsleden en hun namen; (iii) verzoekster en A.M. tevens tegenstrijdige verklaringen aflegden over de persoon die ingevolge de groepsactiviteiten en samen met hen zou zijn gearresteerd; (iv) de roekeloosheid waarmee verzoekster en haar verklaarde medeleden van 'United One' publiekelijk hun geaardheid zouden hebben beleefd in het geheel niet plausibel is in de door haar zelf geschetste homofobe context, waarvan de leden van 'United One' zich bewust moeten zijn geweest. Verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij A.M. eigenlijk niet zo goed kende doch deze verklaring kan geenszins volstaan om het geheel van voormelde vaststellingen te verklaren. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat zij met deze uitleg noch de tegenstrijdigheid in haar eigen verklaringen, noch de tegenstrijdigheid in de verklaringen van A.M. inzake haar toetreding tot 'United One' vermag te verklaren en dat zij hiermee evenmin een verklaring biedt voor het gegeven dat het door haar geschetste roekeloze gedrag van de groep en haar leden in de Oegandese context manifest ongeloofwaardig is. Daarenboven mocht, gelet op het gegeven dat de groepering slechts een beperkt aantal leden had en maandelijks samenkwam, worden verwacht dat verzoekster en A.M. eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent zowel het ogenblik waarop verzoekster toetrad tot de groep als het aantal groepsleden en hun namen. Hoe dan ook kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij, indien zij daadwerkelijk samen werden gearresteerd ingevolge hun activiteiten voor de groepering, ingevolge deze arrestatie samen het land dienden te ontvluchten en samen asiel aanvragen, minstens eensluidende verklaringen zouden afleggen over hun arrestatie, die de essentie vormt van verzoeksters asielrelaas en de directe aanleiding zou zijn geweest voor haar vertrek.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging.

De in het administratief dossier opgenomen documenten (stuk 10) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Wat betreft het bewijs van vrijlating op borg, zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-4), kan vooreerst worden opgemerkt dat dit slechts wordt bijgebracht in de vorm van een kopie die verzoekster per e-mail zou hebben ontvangen. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. Tevens kan in dit kader worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat dit stuk, ondanks dat het bedoeld zou zijn als officieel bewijs van verzoeksters vrijlating op borg, nergens enige officiële stempel of zegel bevat. In wezen kan de herkomst van dit stuk aldus niet worden nagegaan en kan het door eenieder zijn opgesteld. Deze vaststelling klemmt nog des te meer daar een aantal spelfouten voorkomen in de gedrukte tekst. Zo staat hierop verkeerdelijk "*Being charge with*" in plaats van "*Being charged with*". Voorts wordt onderaan op het stuk foutief de vermelding "*Date this*" weergegeven, daar waar dit, zoals overigens wel correct werd weergegeven aan het einde van de eerste alinea, "*Dated this*" moet zijn. Dat er zulke fouten zouden voorkomen in de voorgedrukte tekst van een officieel politiedocument is niet plausibel. Daar waar de inhoud van dit document weliswaar overeenstemt met verzoeksters verklaringen bij het CGVS aangaande de arrestatie op 5 augustus 2013 en de vrijlating op borg de dag nadien (administratief dossier, stuk 4, p.8, 11), wordt de geloofwaardigheid van deze inhoud en van voormelde verklaringen daarenboven op fundamentele wijze ondermijnd door verzoeksters gezegden in de vragenlijst. In de vragenlijst stelde zij dat zij slechts werd gearresteerd op 5 september en gaf zij tevens duidelijk aan dat zij nog diezelfde dag werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p.1). Gelet op het voorgaande en te meer gelet op de reeds hoger vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en deze van A.M. inzake de persoon die samen met hen zou zijn gearresteerd bij de beweerde arrestatie, kan de neergelegde kopie van het bewijs van vrijlating op borg geenszins de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters relaas herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas,

toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS